

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם ה' בְּסֵלָה:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיְיִמִּי:

ה' וְצָרִיךְ: כָּל אָדָם לְרַחֵם מְאֹד עַל בְּשַׂר הַגּוֹף, לְהִרְאוֹת לוֹ מִכָּל הָאָרֶץ וּמִכָּל הַשָּׁמַיִם שֶׁהַנְּשָׁמָה מִשְׁגָּת, שֶׁהַגּוֹף גַּם כֵּן יֵדַע מִזֹּאת הַהֲשָׁגָה, בְּבַחֲיִנַת (יִשְׁעִיהוּ נ"ח): "וּמִבְּשָׂרְךָ לֹא תִתְעַלֶּם" – 'מִבְּשָׂרְךָ' דִּיקָא, שֶׁלֹּא תִעָלִים עֵינֶיךָ מִלְרַחֵם עַל בְּשָׂרְךָ, הֵינּוּ בְּשַׂר גּוֹפֶךָ, כִּי צָרִיכִין לְרַחֵם מְאֹד עַל הַגּוֹף לְרִאוֹת לְזַכּוֹ, כִּדִּי שְׂיוּכַל לְהוֹדִיעַ לוֹ מִכָּל הַהָאָרוֹת וְהַהֲשָׁגוֹת שֶׁהַנְּשָׁמָה מִשְׁגָּת. כִּי הַנְּשָׁמָה שֶׁל כָּל אָדָם הִיא רוּאָה וּמִשְׁגָּת תָּמִיד דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים מְאֹד, אֲבָל הַגּוֹף אֵינוֹ יוֹדֵעַ מֵהֶם, עַל כֵּן צָרִיךְ כָּל אָדָם לְרַחֵם מְאֹד עַל בְּשַׂר הַגּוֹף, לְרִאוֹת לְזַכּוֹ הַגּוֹף, עַד שֶׁתּוּכַל הַנְּשָׁמָה לְהוֹדִיעַ לוֹ מִכָּל מַה שֶׁהִיא רוּאָה וּמִשְׁגָּת תָּמִיד כַּנִּ"ל.

וְכִשְׁהַגּוֹף: הוּא בְּבַחֲיִנָּה זוֹ, הִיא טוֹבָה לְהַנְּשָׁמָה, שֶׁלְפָעֻמִּים נוֹפְלֵת מִמְדִּרְגָּתָהּ. וְכִשְׁהַגּוֹף צַח וְאוֹר, תּוּכַל הַנְּשָׁמָה לְהִתְרוֹמֵם וּלְחַזֵּר לְמִדְרַגָּתָהּ עַל-יְדֵי הַגּוֹף, הֵינּוּ עַל-יְדֵי תִעֲנוּגֵי הַגּוֹף תּוּכַל לְזַכֵּר וּלְעֲלוֹת לְתִעֲנוּגִים שְׁלָה, כִּי מֵאַחֵר שֶׁהַגּוֹף גַּם כֵּן טוֹב וְכָשֵׁר, אֵינוֹ נִלְכָּד בְּהַתְעַנוּגִים, וְעַל כֵּן תּוּכַל הַנְּשָׁמָה לְחַזֵּר עַל-יְדֵי תִעֲנוּגֵי הַגּוֹף לְמַעֲלָתָהּ, לְתִעֲנוּגִים שְׁלָה. וְכֵן גַּם כֵּן עַל-יְדֵי הָרְשִׁימוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּהַגּוֹף, עַל-יְדֵי הָאָרוֹת שֶׁהֵאִירָה בּוֹ הַנְּשָׁמָה מִקֵּדָם, תּוּכַל עֲתָה לְזַכֵּר וּלְעֲלוֹת וּלְחַזֵּר לְמִדְרַגָּתָהּ. וְזֶה בְּבַחֲיִנַת (אִיזב י"ט): "מִבְּשָׂרִי אֶחְזֶה אֵלֹהִים", 'מִבְּשָׂרִי' דִּיקָא, הֵינּוּ עַל-יְדֵי בְּשַׂר הַגּוֹף 'יֶחְזֶה אֵלֹהִים', הֵינּוּ הַשָּׁגוֹת אֱלֹהוֹת; הֵינּוּ שֶׁהָאָדָם בְּגוֹפוֹ יִרְאֶה וְיֶחְזֶה הַשָּׁגוֹת עֲלִיוֹנוֹת שֶׁהַנְּשָׁמָה מִשְׁגָּת תָּמִיד כַּנִּ"ל. אֲבָל כְּשִׁישׁ לְהַגּוֹף עֲזוֹת מִבְּחִינַת "וְהַכְּלָבִים עֲזִי

ביום צרה, שעל־ידו נמול ונשבר ערלת בשר, ומקבל אור העצם:

ו זכך בכלליות בני האדם יש בחינת עצם ובשר, הינו שהחכם האמת, שהוא בחינת הנשמה להעם שהם למטה ממנו, הוא בחינת עצם, והעם הם נגדו בחינת בשר. וכשהם בבחינת בשר, כמו בשר הגוף בעצם האדם, הם שומעים הקול האנחה, הינו קולו של החכם, ושוברת גופם, בבחינת 'אנחה שוברת' וכו', ועל־ידי־זה יוכל לסמוך להתקרב אליהם, שהם בחינת בשר, בבחינת "מקול אנחתי דבקה עצמי לבשרי" הנ"ל. אך כשאינם בבחינת בשר, אינם שומעים כלל קול האנחה הנ"ל; ואפלו אם שומעים קולו, אינם שומעים הקול בעצמו, כי אם קול הברה:

ז וקול הברה הוא - דע, כי כשנתעורר קול דקדשה, אזי מתעורר ממנו קול דסטרוא אחרא, כי על־ידי העברות נבראים מחבלים, והם צועקים: הב לן מזוני! הב לן חיי! וכשאין מתגבר ומתעורר קול דקדשה, הם נחים; אך תכף שמתעורר קול דקדשה, הם מתעוררים תכף ומתחילין לצעק ולקטרג נגדו, וזהו קול ההברה שיוצא מקול הקדשה. וזה בחינת (ירמיה י"ד): "אם עונינו ענו בנו" - 'אין עניה אלא לשון צעקה' (עיין רש"י פ' כי תבא ד"ה וענית ובגמ' סוטה ל"ב:) הינו שהעונות צועקין בנו בתוכנו מפש על־ידי שנתעורר קול דקדשה, וכמו שכתוב אצל הצרפית (מלכים"א י"ז): "באת אלי להזכיר את עוני", הינו: כל זמן שלא היה שם אליהו, ולא היתה הקדשה גוברת כל כך, היו העונות שלה נחים, אך על־ידי שנתעורר שם קדשת אליהו, היו נזכרים ונתעוררים עונותיה לצעק ולקטרג עליה.

וזהו: אם עזינינו ענו בנו - שהעוונות צועקין בתוכנו. ואפלו בשאנו צועקים איזה קול דקדשה, אין אנו זוכין לשמע קול דקדשה בעצמו, לשבר על-ידו עזות הגוף, כי אם קול הברה, שהוא קול העוונות שנתעוררין נגד קול דקדשה, והם צועקים בתוכנו: ה' עשה למען שמך - שאתה בעצמך תעשה למען שמך ותרחם עלינו למענה לבד. וכשאנו בבחינת בשר להחכם, שהוא בחינת העצם, אזי אינו שומע הקול בעצמו הנ"ל רק הקול הברה, הינו קול העוונות שנתעוררים מזה הקול.

וזה (ראש השנה כ"ז): 'התוקע בבור', בחינות (תהלים פ"ח): "שתני בבור תחתיות", והוא מתאנח ותוקע על זה; 'אותם העומדים בחוץ' - שאינם בבחינת בשר; 'אם קול שופר שמע, יצא' - הינו שיוכל לצאת מתוך הרע שלו; 'ואם קול הברה שמע, לא יצא', כנ"ל.

נמצא בין קול אנחת האדם בעצמו אינו שומע אם אינו בבחינת בשר, שהגוף רחוק כל-כך מהעצם הנשמה עד שאינו בבחינת בשר, ואזי אינו שומע קול אנחתו; וכן קול אנחת החכם, אם אינו בבחינת בשר להחכם, אינו שומע קולו, כי אם קול הברה כנ"ל:

סדר קצור לקומי מוהר"ן היזמני:

ד ואי אפשר לבוא לאלו הרועים ולהתקרב אל הקדשה כי אם על-ידי עזות דיקא כמאמר חכמינו זכרונם לברכה 'הוי עז כנמר' (אבות פרק ה), וכמו שכתוב: "נהלת בעזה אל נוה קדשך" (שמות ט"ז יג). כי יש רועים של הסטרא אחרא והם גם כן מפרסמי הדור וכופין אנשים לתחות שעבודיהו ועקר כחם הוא על-ידי עזות כי עזות מלכותא בלא תגא' (סנהדרין ק"ה). והם ככלבים בעזותם והן

חוק נתן ולא יעבור

ח"ו - צמח מורה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ו" -
"חוק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

'פני הדור כפני הכלב' (סוטה מ"ט:) בבחינת: "והכלבים עזי נפש
המה רעים" (ישעיה נ"ו יא). ועל כן אי אפשר להנצל מהם מתחת
ממשלתם רק כשיהיה לו עזות גדול מאד לעמד כנגד עזותם הרע
ויהיה מצחו חזק לעמת מצחם. וכן אי אפשר להנצל מכל
המונעים והחולקים והמתנגדים ולהתקרב אל האמת כי אם
על ידי עזות דקדושה (ועי' "שלחן ערוך" סימן א):

ה וכן צריך האדם שיהיה לו עזות דקדושה כנגד עצמו דהינו נגד
עזות הגוף שהוא עז וחזק כל כך בתאוות ואין לו בושה מהשם
יתברך. ועל ידי עזות הגוף על ידי זה אין הנשמה יכולה לסמוך
עצמה להתקרב להגוף להודיע לו מהשגות שהיא משגת. כי
בודאי הנשמה של כל אדם היא רואה ומשגת תמיד דברים
עליונים מאד אבל הגוף אינו יודע מהם כלל מחמת שהיא רחוקה
ממנו מחמת עזותו שהוא עז וחזק בתאוות. וצריך כל אדם לרחם
מאד על בשר הגוף לראות לזככו לשבר עזותו הרע של התאוות,
כדי שעל ידי זה תוכל הנשמה לקרב עצמה להגוף ולהראות לו
מכל הארה ומכל השגה שהיא משגת שהגוף ידע גם כן ממנה.
על כן צריך עזות דקדושה לעמד נגד עזות הגוף. ועזות דקדושה
היא בבחינת קולות דקדושה. כי כל הקולות הן קול צעקה הן קול
אנחה הן קול שופר הן קול זמרה הן קול צדיקי אמת ושאר כל
הקולות דקדושה כלם הם בבחינת עזות דקדושה. ואפלו קול קשקוש
המטבעות של צדקה זה הקול הוא גם כן בבחינת עזות דקדושה
ועל ידיהם משברין עזות הגוף:

סדר היי מוהר"ן היימני:

ק"ח (טו) בשנת תקס"ז נסע לנאזוריטש ואוסטרהא וזאסלאב
ודובנא ושאר קהלות. והיה אז גם כן בקהלת קדש בר אד, ושקה

בְּדַרְךָ זֶה בְּעֶרְךָ חֲצִי שָׁנָה. וְאִין שׁוּם אָדָם יוֹדֵעַ מָה עָשָׂה בְּנִסְיָעָה זוּ. כִּי לֹא קִבַּל שָׁם מָמוֹן בְּנִסְיָעָה זוּ, גַּם בְּרַב הַמְּקוֹמוֹת שֶׁהָיָה שָׁם לֹא יָדְעוּ מִמֶּנּוּ כָּלֵל, בְּפֶרֶט בְּבִרְאֵד שְׁנַכְנַם לְשָׁם לְבַדּוֹ בְּהַעֲלִים גְּדוֹל וְכוּ'. וּבְנִסְיָעָה זוּ נִפְטָרָה אִשְׁתּוֹ בְּזִאסְלָאב שֶׁהִיָּתָה שָׁם אֶצֶל הַדְּאֶקְטִיר [רופא]. וְאַנְחֵנוּ הָיִינוּ שָׁם עַל חַג הַשְּׁבוּעוֹת, וְאַחַר פְּטִירַת אִשְׁתּוֹ בְּאוֹתוֹ הַקַּיִץ נִשְׁתַּדָּךְ מִבְּרֵאֵד. וְאִזּוּ בָּא עָלָיו חוֹלָאֵת הַהוֹסֵט [שְׁעוּל] וְאָמַר תִּכְף שִׁיסְתִּלֵּק וּבְחֻדְשׁ אֱלוּל נָשָׂא אִשְׁתּוֹ הַשְּׁנִיָּה:

קיט (טז) וְתִכְף אַחַר רֵאשִׁי הַשְּׁנָה תִקַּס"ח נָסַע לְלִמְבֶּרְגַּ וְשָׁהָה שָׁם עַד אֲמֻצַּע הַקַּיִץ. וּבָא לְבֵיתוֹ עַל פְּרִשְׁתַּ בְּלָק כְּשֶׁנָּסַע לְלִמְבֶּרְגַּ נָסַע דֶּרֶךְ וּוְאֶלְטִישִׁיסק וְשָׁם רָצָה לְעֵבֵר עַל הַגְּרַעַנִיץ [הַגְּבוּל] וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְעֵבֵר וְנִתְעַכֵּב שָׁם יוֹתֵר מִשְׁנֵי שְׁבוּעוֹת. פִּעַם אַחַת חָלַם לוֹ בַּלַּיְלָה שֶׁעָמְדוֹ חִילוֹת רַבּוֹת מִהַקִּיסָר שְׁלָנוּ וְכֵן כְּנִגְדָם חִילוֹת רַבּוֹת מִהַקִּיסָר דְּוִין, וְהַקִּיסָרִיּוֹת בְּעֶצְמָן הָיוּ שָׁם. וּבִקְשׁ רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה מְאֹדוֹן אֶחָד שִׁינִיחַ אוֹתוֹ לְעֵבֵר. וְאָמַר אוֹתָךְ בּוֹדֵאִי לֹא אֲנִיחַ לְעֵבֵר לְמַדִּינָתֵנוּ. וְהַדְּבָר הָיָה נִרְאָה שֶׁאָמַר לוֹ שֶׁהוּא מִתִּירָא פֶּן יִבְלָבֵל שָׁם הַמְּדִינָה וְכוּ'. וְהִלָּךְ וּבִקְשׁ מִהַקִּיסָר דְּשָׁם בְּעֶצְמוֹ, וְאָמַר אֲנִי אֵינִי מִתִּירָא אֲנִי מִנִּיחוֹ לְעֵבֵר לְשָׁם. וְהַקַּיִץ בְּבִקְרָ וּסְפֵר לְהָאִישׁ שֶׁהָיָה עִמּוֹ וְאָמַר לוֹ אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁהַיּוֹם אֶעְבֹּר הַגְּרַעַנִיץ כִּי כָּךְ חָלַם לִי, וְכֵן הָיָה שֶׁעֵבֵר אוֹתוֹ הַיּוֹם הַגְּרַעַנִיץ. וּבְעֶנְיֵן הַחֲלוֹם הַזֶּה לֵישׁ עוֹד דְּבָרִים כִּי נִשְׁכַּח הָרַב כִּי לֹא נִכְתַּב בְּזִמְנּוֹ:

קכ (יז) בְּשִׁנַּת תִּק"ע נָסַע לְאוּמִין. בְּשִׁנַּת תִּקַּע"א נִסְתַּלֵּק שָׁם. וְכָל הַמַּעֲשִׂיּוֹת שִׁישׁ בְּכָל נִסְיָעָה וְנִסְיָעָה, וּבְכָל מְקוֹם שִׁישֵׁב שָׁם, קִצְתָם כְּבָר נִרְשָׁמוּ בְּמָקוֹם אַחַר, וְרַבָּם נִשְׁכַּח. חוּץ מִזֶּה יֵישׁ הַרְבֵּה

יותר מה שאין אנו יודעים כלל, כי בודאי אין שום אדם יודע תכן פונות נסיעותיו הקדושים:

קכא (יה) בשנת תקס"ה בין פסח לעצרת נסע לשאריגראד ושהה שם שני שבועות. וגם נסיעה זו היתה פליאה גדולה מאד וכו'. ופתאום יצא משם, ואמר שבורח כמו מאש. ואחר-כך היה שם שרפות גדולות כמה פעמים, ואמר אלו היו יודעים בני שאריגראד הטובה שעשיתי להם וכו' אף-על-פי-כן כל זה טוב מעפוש רחמנא לצלן. ומוכן מדבריו שהצילם על-ידי ישיבתו שם מעפוש רחמנא לצלן. אלה מסעי בני ישראל אשרי הזוכה ויזכה לידע סוד אחד מנסיעותיו הפליאות מאד שלא היה להם שום טעם על-פי פשוט. ואמר בעת שנסע לנאורייטש אלו היו העולם יודעים ענין נסיעתי היו מנשקים הפסיעות שלי, בכל פסיעה ופסיעה של נסיעתי אני מכריע את כל העולם כלו לכף זכות:

סדר האלף-בית היחיד:

כו. על-ידי הוצאת זרע לבטלה בורא קלפות, המתלבשים בבני-אדם מתנגדים וחולקים עליו ועושין לו יסורין. כז. הבא על אשת איש, סוף שבא לידי שפיכות-דמים. כח. מי שהוא מבער נואפים, בזה הוא מתקן חטאת אבותיו. כט. מי שרוצה לשמר אות ברית, יאמר תמיד אמת, גם יעשה חסד עם מי שלא יצפה לתשלום גמולו. ל. לפגם הברית יהיה רודף שלום. לא. על-ידי מחלקת בא לידי פגם הברית. לב. הרהורי נאוף באים מחמת שבירת כלי של חסד, ולפי רב הניצוצות הן רוב המחשבות של נאוף. לג. מי שעובר על משכב-זכר, על-ידי זה נתפס בתפיסה. לד. כסף חי מסגל לגבורת אנשים. לה. מי שמזוג עם אשתו בשעת שנאה, זרע הנולד הן משמדין את עצמן. לו. על-ידי נאוף באים לגלות

תחת יד שָׂרִים לְצִים, וְנַעֲשֶׂה בְעַל-חֹב. לו. בְּזָכוֹת שֶׁהִנְקָבוֹת
 נִזְהָרִים מִנְּאוּף, יְבוֹא מְשִׁיחַ, גַּם לֹא יִצְטָרֵךְ אָדָם לְחַבְרוֹ, וְכָבוֹד
 הַצְּדִיקִים נִתְגַּדֵּל. לח. נְאוּף בָּא עַל-יְדֵי הַתְּעַפְּקוֹת בְּשִׁמוֹת הַטְּמֵאָה
 וּבְכֹשָׁפִים. לט. הֵבֵא עַל הַכּוֹתִיט, מִכְּנִים כָּל הַשֹּׁפֵעַ לְסִטְרָא
 אַחֲרָא. מ. עַל-יְדֵי נְאוּף בָּא שְׂכָחָה. מל. תְּקוּן לְהוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה
 – שִׁישְׁתִּידֵל לְהַחֲזִיר בְּנֵי-אָדָם בְּתִשׁוּבָה. מו. מִי שֶׁהוּא נוֹטֵר בְּרִית,
 אֶף-עַל-פִּי שְׂאִין לוֹ זָכוֹת אָבוֹת, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה לוֹ זָכוֹת.
 מג. עַל-יְדֵי מַעוֹט [אֶמוּנָה] בָּאִין הִרְהוּרֵי נְאוּף. מד. בְּעוֹזֵן בְּשׁוֹף
 וְנְאוּף הַצְּדִיק נִסְתַּלֵּק. מה. בְּנֵי נוֹאֲפִים יִהְיוּ נִצְרָכִים לְכֹשׁוֹף. מו.
 בְּנִים הַנּוֹלָדִים עַל-יְדֵי עֶסֶק הַכֹּשׁוֹף יִהְיוּ נוֹאֲפִים. מז. הַנוֹאֲפִים –
 לָרַב הֵם מִתְנַגְּדִים לְצְדִיקִים. מח. הַמוֹצִיא זֶרַע לְבִטְלָה, כָּאֵלוֹ
 הֵבִיא בְּנָיו קָרְבָּן לְעִבּוּדָה זָרָה גַּם נִדוּן בְּסִקְלָה. מט. עַל-יְדֵי נְאוּף
 מֵאֲבֵד אֶת הַזְּכוּרֹן. נ. עַל-יְדֵי נְאוּף הַבוֹשֶׁה נִסְתַּלֵּק. נא. עַל-יְדֵי
 אֲכִילָה גָּסָה בָּא לְנְאוּף. נב. כְּשֶׁאָדָם עוֹבֵר עֲבָרָה, אַחֲרֵי-כֵן הוּא
 מִצְעֵר מַחֲמַת הַנִּיצוּץ שָׁבוּ, אֲבָל כְּשֶׁפָּגַם בְּבְרִית אִין מְצִיעֵר
 אַחֲרֵי-כֵן, כִּי כָּבֵר הָלַךְ מִמֶּנּוּ הַנִּיצוּץ. נג. מִי שֶׁאִינוֹ מִפְּר בְּרִית,
 עַל-יְדֵי זֶה יֵשׁ לוֹ זְכוּרָה. נד. הִרְהוּרֵי נְאוּף בָּאִים עַל-יְדֵי שְׁבוּעַת
 שָׁקָר.

סדר שיחות הַר"ן הַיּוֹמִי:

נ מענין דוקטורים ורפואות הרבה לדבר עמנו מאד והיה מגנה
 מאד מאד ענין רפואות ודוקטורים, ומזהיר מאד מאד לכל מי
 שרוצה לחוס על חייו ועל חיי זרעו ובני ביתו, שיתרחק עצמו
 מאד בתכלית הרחוק מלעסק חם ושלום, ברפואות ודוקטורים
 ואפלו מי שיש לו חולה בתוך ביתו ואפלו אם החולאת חזק חם
 ושלום, רחמנא לצלן אף-על-פי-כן ישליך על ה' יהבו וישעז

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח"ק
לומר מזהרני"ת זצ"ל "צדק מצוי מקוה שיהי צדד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל"
ז"ה ח"ק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בְּאַלְקִיּוֹ לְבַד וְאֵל יַעֲסֹק בְּרַפּוּאוֹת וְדוֹקְטוֹרִים כָּלֵל, אֲפִלּוּ בְּמִקּוֹם
שֵׁישׁ דוֹקְטוֹרִים מְפֻלְגִים אַף-עַל-פִּי-כֵן אֵל יִסְמַךְ עֲלֵיהֶם וְאֵל יִמְסַר
חַיּוֹ בְּיָדָם, כִּי הֵם קְרוּבִים לְמִיתָה יוֹתֵר מֵחַיִּים רַחֲמָנָא לְצִלָּן כִּי
אֲפִלּוּ מִי שֶׁהוּא דוֹקְטוֹר גָּדוֹל אֵי אֲפֹשֶׁר לוֹ לְכוּן הַחוֹלְאֵת וְהַרְפּוּאָה
הַשֵּׁיכֶת לוֹ לְפִי מִזְגּוֹ וְטַבְּעוֹ וְכִפִּי הַחוֹלְאֵת שֶׁלוֹ וְכִפִּי הָעֵת וְהַזְּמַן
כִּי יֵשׁ בְּזֶה כֹּמֶה וְכֹמֶה שְׁנוּיִים שֶׁצָּרִיךְ הַדוֹקְטוֹר לְכוּן בָּהֶם מְאֹד
וְקָשָׁה לוֹ מְאֹד שְׁיִכּוּן וְלֹא יִטְעֶה בְּכָל הַפְּרָטִים כַּאֲשֶׁר הֵם בְּעֵצָמָם
מוֹדִים בְּזֶה וּבְקָל בְּקָל יוּכַל לְקַלְקֵל לוֹ הַרְבֵּה הַרְבֵּה שְׁלֹא יוֹעִיל שׁוּם
תְּקִנָּה לְחַיּוֹ חֵם וְשָׁלוֹם, וְאֲפִלּוּ הַדוֹקְטוֹר הַגָּדוֹל מְאֹד מְכַל-שֶׁכֶן וְכָל
שֶׁכֶן רַב הַדוֹקְטוֹרִים הַמְּצוּיִים בְּמִדְיָנָתָנוּ אֲשֶׁר רַבָּם אֵינָם יוֹדְעִים
בֵּין יְמִינָם לְשִׁמְאַלָם וְהֵם רוֹצְחִים מִמָּשׁ וְהוֹרְגִים נְפֹשׁוֹת בְּיָדֵים חֵם
וְשָׁלוֹם, צָרִיךְ לְבָרַח מֵהֶם כְּמִטְחָי קֶשֶׁת לְבַל יִמִּית עֵצְמוֹ אוֹ
הַחוֹלָה שְׁמוּסֵר לָהֶם בְּיָדֵים חֵם וְשָׁלוֹם וְאֲפִלּוּ כְּשִׁסּוּמָךְ עַל
דוֹקְטוֹרִים גְּדוֹלִים הוּא סְכָּנָה גְּדוֹלָה מְאֹד וְרַחוּק מִן הַחַיִּים מֵאַחַר
שֶׁנֶּפֶל בֵּיד הַדוֹקְטוֹר וְאֵי אֲפֹשֶׁר לְהֵאָרִיךְ וְלִסְפֹּר כָּל מָה שֶׁסִּפֵּר
רַבְּנוֹ, זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה בְּעֵינֵינוּ זֶה וְסִפֵּר שֶׁכְּשֶׁהָיָה בְּקִהְלֵת-קֹדֶשׁ
לְמַבְרָג שֶׁהוּא מְקוֹם קְבוּץ דוֹקְטוֹרִים גְּדוֹלִים הֵעִיד לְפָנָיו דוֹקְטוֹר
גָּדוֹל בְּעֵצְמוֹ שְׁטוּב לְהִתְרַחֵק מֵרַפּוּאוֹת וְדוֹקְטוֹרִים בְּתַכְלִית
הַרְחוּק וְאָמַר שֶׁכְּבָר חָקְרוּ כָּל-כָּךְ בְּחִכְמַת הַדוֹקְטוֹרִיא עַד שֶׁעָכְשׁוּ
אֵינָם יוֹדְעִים כָּלֵל וְכָלֵל לֹא, כִּי מֵרַבּוֹי חֲקִירָתָם כְּבָר רָאוּ שֶׁאֵי
אֲפֹשֶׁר לְחַקֵּר וּלְבַרֵּר אֱמֶתֶת הַדְּבָרִים עַל מְכוּנָם:

גַּם יֵשׁ מִחִלּוֹקוֹת גְּדוֹלוֹת בֵּינֵיהֶם בְּעֵינֵי הַרְפּוּאוֹת וּבְקִהְלֵת-קֹדֶשׁ
לְמַבְרָג יֵשׁ שְׁתֵּי כִתּוֹת דוֹקְטוֹרִים מְחֻלְקִים בְּעֵינֵינוּ אֵיזָה חוֹלְאֵת
מְסֻכָּן אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בּוֹ שְׁכַת אַחַת אוֹמְרַת שֶׁכָּל הַדְּבָרִים הַחֻזְקִים
שֵׁישׁ לָהֶם אֵיזָה חֲרִיפוֹת מְזִיק מְאֹד לָזֶה הַחוֹלְאֵת וְשֶׁצָּרִיךְ הַחוֹלָה

לְקַח רַק הַדְּבָרִים שֶׁהֵם בְּהֶפְךָ וְכֵת הָאֲחֵרֶת אוֹמְרֵת בְּהֶפְךָ מִמֶּשׁ, שְׁצָרִיד לְזֶה הַחֹלְאֵת דִּיקָא דְּבָרִים חֲזָקִים וְכִיּוֹצֵא, וְדְבָרִים מְתוּקִים וְרַבִּים מְזִיקִים מְאֹד לְחֹלְאֵת הַזֹּאת וְכָל אַחַת וְאַחַת מִהֶכְתּוֹת הַנִּ"ל מְבִיָּאָה רְאִיּוֹת חֲזָקוֹת לְדְבָרֵיהֶם, וּלְפִי דַעַת כָּל אַחַת מִהֶכְתּוֹת מִי שְׂמַתְנֵהָ בְּהֶפְךָ דַעַתָּם הוּא סָם הַמְּוֹת חָם וְשָׁלוֹם, לְפִי דַעַתָּם נִמְצָא שְׁלֵפִי דַעַת כֵּת זוֹ כָּל הַהֲנַהְגּוֹת שֶׁל הַחֹלְאָה הַנִּ"ל שְׂמַתְנֵהָ עַל־פִּי הַדּוֹקְטוֹרִים שֶׁל הַכֵּת הַשְּׁנֵיָה הֵם סָם הַמְּוֹת חָם וְשָׁלוֹם, וְכֵן לְהֶפְךָ לְפִי כֵת הָאֲחֵרֶת וְכָל אַחַת מִהֶכְתּוֹת הֵם דּוֹקְטוֹרִים גְּדוֹלִים וּמְפֻלְגִים בְּחֻכְמָה זוֹ מְאֹד וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אֵינָם יְכוּלִים לְכוּן הָאֲמֵת לְאֲמֵתוֹ וְגַם אֵי אֶפְשָׁר לְבָרַר בְּחוּשׁ עִם מִי הָאֲמֵת כִּי לְפַעְמִים נִרְאָה בְּחוּשׁ כְּפִי דַעָה זוֹ וְלְפַעְמִים לְהֶפְךָ וְאֵי אֶפְשָׁר לָהֶם לְבָרַר הַדְּבָר כָּלֵל נִמְצָא שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְסַמְךָ עַל הַדּוֹקְטוֹרִים מֵאַחַר שֶׁהֵם בְּעֶצְמָם מְבַלְבְּלִים מְאֹד מְאֹד בְּחֻכְמָה זוֹ וְאֵי אֶפְשָׁר לָהֶם לַעֲמֹד עַל הָאֲמֵת לְאֲמֵתוֹ וְאֵיךְ יִמְסַר חַיָּו בְּיָדָם שֶׁהוּא תְלוּי בְּחוּשׁ הַשְּׁעָרָה שֶׁכֹּאֲשֶׁר הַדּוֹקְטוֹר שׁוֹגֵה אֵיזָה תְּנוּעָה בְּעֵלְמָא בְּחוּשׁ הַשְּׁעָרָה הֵרִי הוּא מְקַלְקֵל חַיָּו וּמְמִיתוֹ בְּיָדָיו וְכֹאֲשֶׁר רוֹאִין בְּחוּשׁ רַב הַפְּעָמִים שְׂרַבִּים מְאֹד מֵתִים מִן הָעוֹלָם עַל יְדֵי הַדּוֹקְטוֹרִים כִּי יֵשׁ בְּעֵנִין חֻכְמַת הַדּוֹקְטוֹרִיא דְּקְדוּקִים הַרְבֵּה הַרְבֵּה מְאֹד מְאֹד וְהֵם נְעֵלְמִים מֵהֶם מְאֹד מְאֹד "בְּעֶצְמִים בְּבֶטֶן הַמְּלֵאָה" (קִהְלֵת י"א), עַד שְׂאֵי אֶפְשָׁר שֶׁיְכוּן הַדּוֹקְטוֹר בְּכָל הַדְּקוּדְקִים וְהַפְּרָטִים וְלֹא יִשְׁגָּה כָּלֵל עַל־כֵּן צָרִיכִים לְהִתְרַחֵק וּלְבָרַח מֵהֶם מְאֹד:

סדר שְׁלֵחוֹ עֲרוּף הַיּוֹפְנִי:

(3) יש אומרים שמה ששנינו בקדושת בתי מדרשות רוצה לומר של רבים דומיא דבית הכנסת אבל יחיד הקובע מדרש בביתו

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יֵעָבֹר

ח'קב — צמח מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צמח מקוה שדך צמד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" —
 — חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות —

לצרכו אין לו קדושה כ"כ: (ג) אין ישנים בבית הכנסת אפילו שינת עראי אבל בבית המדרש מותר: (ד) לצורך בית הכנסת מותר לאכול ולישן בתוכו ומטעם זה ישנים בליל יום הכפורים בבית הכנסת ואפילו לצורך מצוה אחרת כגון כשנקבצים לעבר השנה בבית הכנסת מותר לאכול שם: (ה) היו לבית הכנסת שני פתחים לא יכנס בפתח זה לעשותו דרך לצאת בפתח השני לקצר דרכו ואם היה הדרך עובר קודם שנבנה בית הכנסת מותר וכן אם לא נכנס בו תחלה כדי לקצר דרכו מותר לעשותו דרך וכשנכנס בו להתפלל מותר למי שנכנס בפתח זה לצאת בפתח אחר: (ו) מותר ליכנס בבית הכנסת במקלו ובתרמילו ובאפונדתו (פי' מיני כיסים תרגום ובילקוט ובתרמיליה). ויש אוסרים ליכנס בו בסכין ארוך או בראש מגולה: (ז) יכול לרוק בו ובלבד שישפשפנו ברגליו או שיהיה שם גמי שאם ירוק לתוכו לא יהא נראה: (ח) טיט שעל רגליו ראוי לקנחו קודם שיכנס להתפלל וראוי שלא יהא עליו ולא על בגדיו שום לכלוך: (ט) נוהגים בהם כבוד לכבדן ולרבצן (פי' כבוד נקוי הבית. ריבוץ זריקת המים על פני הקרקע). ונוהגין להדליק בהם נרות לכבדן: (י) אפילו לאחר שחרבו עדיין הן בקדושתן וכשם שנוהגים בהם כבוד בשובן כך נוהגים בחרבנם חוץ מכבוד ורבוץ ואם עלו בהם עשבים תולשים אותם ומניחים אותם במקומן משום עגמת נפש כדי שיראו העם ותעיר רוחם וישתדלו לבנותם: (יא) אם בשעת בנין בית הכנסת התנו עליו להשתמש בו מותר להשתמש בו בחרבנו אבל בשובו לא מהני תנאי ואפילו בחרבנו לתשמיש מגונה כגון זריעה וחשבונות של רבים לא מהני תנאה בד"א בבתי כנסיות שבחוצה לארץ אבל בבתי כנסיות שבא"י לא מהני שום תנאי: (יב) יש ליזהר מלהשתמש בעליה שעל גבי

ב"ה תשמיש קבוע של גנאי כגון לשכב שם ושאר תשמישים יש להסתפק אם מותר להשתמש שם: הגה וכל זה דוקא בבית הכנסת קבוע שנבנה מתחלה לכך אבל בית שיחדו לאחר שנבנה לבית הכנסת מותר לשכב עליו (פסקי מהרי"א):

סימן קנב (א) אין סותרין בית הכנסת כדי לבנות בית הכנסת אחר שמא יארע להם אונם שלא יבנו האחר אלא בונים האחר תחלה ואח"כ סותרים הישן (ואפילו לא רצו לסתור רק מחיצה א' להרחיבו נמי דינא הכי) (רבינו ירוחם נ"ג ח"ה וב"י בשם הרמב"ם) והני מילי שהיה הראשון חזק אבל אם חרבו יסודותיו או נטו כתליו ליפול סותרים אותו מיד ומתחילין לבנות במהרה ביום ובלילה שמא תדחק השעה וישאר חרב: הגה ואסור ליקח אבנים מבית הכנסת הישנה כדי לבנות חדשה: (הגהות אשר"י פ' בני העיר). ואסור לסתור דבר מבית הכנסת אלא אם כן עושה על מנת לבנות (מרדכי פרק בני העיר):

סימן קנג (א) מותר לעשות מבית הכנסת בית המדרש אבל לא מבהמ"ד בית הכנסת: (ב) בני העיר שמכרו בית הכנסת יכולים ליקח בדמיו תיבה דהיינו היכל שמניחין בו ס"ת או לוח שמעמידין עליו ס"ת מכרו תיבה יכולים ליקח בדמיו מטפחת של ס"ת מכרו מטפחת לוקחין בדמיה ספרים דהיינו שכתוב כל חומש לבדו וכן נביאים וכתובים מכרו ספרים לוקחין בדמיהן ס"ת אבל איפכא להורידן מקדושתן אסור ואפילו אם קנו בקצת המעות דבר שקדושתו חמורה אין יכולין לשנות המותר לקדושה קלה:

סדר לקוטי תפלות היומיומי:

תיט: ותעזרני ותזכני, שיזדכך קולי על ידי זה ואזכה לכבוד את ה'

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

חִיקָה מִזֶּמֶר מִזֶּמֶר רִנְתִּי וְזִמְרִי לְ"צֶדֶק צָדִיק מִקֻּוּהָ שִׁירָה לְצַדִּיק מִסִּפְרֵי רַבְּנֵינוּ יְהִי תִיקוּן לְכָל"»

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

מִהוֹנֵי וּמְגֵרוֹנֵי, שֶׁתְּהִיָּה בְּעֶזְרֵי שְׂאֵזְכָּה לְעַבֵּד אוֹתָךְ תָּמִיד בְּשִׂמְחָה
בְּקוֹל רִנָּה וְזִמְרָה וְשִׁירִים וְנִגְוֹנִים דְּקֹדֶשָׁה, וְנִגְיָנוֹתַי אֲנִיגֵן כָּל יְמֵי
חַיֵּי עַל בֵּית ה' וְאֵזְכָּה שִׁיזְדַּכְּךָ קוֹל רִנְתִּי כָּל כֶּךָ עַד שֶׁעַל יְדֵי הַנְּגוּן
לְבַד שֶׁנִּשְׁיָר וְנִרְנֵן לְפָנֶיךָ, עַל יְדֵי זֶה תִּרְאֶה בְּצָרוֹתֵינוּ שִׁישׁ לָנוּ
מִכָּל עִם וְלָשׁוֹן, וְתִרְאֶה בְּעֲנִינֵינוּ וְצָרוֹתֵינוּ, וְתִסְתַּכֵּל וְתִשְׁגִּיחַ
בְּרַחֲמֶיךָ אֵיזָה אִמָּה מְצָרָה לָנוּ, וְתוֹשִׁיעֵנו וְתִצְלִילֵנוּ מֵהֵם וְתִקֵּים בָּנוּ
מִקָּרָא שְׂכָתוֹב: "וַיֵּרָא (ה') בְּצַר לָהֶם בְּשָׁמְעוּ אֶת רִנְתָּם":

תֵּכֵּן: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲתָה יְדַעְתָּ אֶת הַמַּחְשָׁבוֹת אֲשֶׁר חוֹשְׁבִים
וְיוֹעֲצִים עָלֵינוּ בְּכָל עֵת בֵּין הָעֲכוּ"ם הַמוֹשְׁלִים עָלֵינוּ עַכְשָׁו, "עַל
עַמֶּךָ יַעֲרִימוּ סוֹד וְיִתְיַעְצוּ עַל צְפוּנֶיךָ" אֲתָה יְדַעְתָּ אֶת כָּל
מַחְשְׁבוֹתָם עָלֵינוּ לְרַעָה חָם וְשָׁלוֹם, "אֲמָרוּ לָכֵן וְנִכְחִידֵם מִגּוֹי, וְלֹא
יִזְכָּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל עוֹד" וּבְצוֹק הָעֵתִים הַלָּלוּ, אֵין מִי שִׁיַּעֲמֵד בְּעֵדְנוּ
"אֲבַד חֲסִיד מִן הָאָרֶץ", וְגוֹדֵר בְּפָרִץ אֵין, עַל מִי לָנוּ לְהִשְׁעֵן עַל
אָבִינוּ שֶׁבַשְׁמַיִם:

תֵּכֵּא: מָלֵא רַחֲמִים עַל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל תָּמִיד הַבִּיטָה בְּעֲנִינֵינוּ כִּי רַבּוּ
מִכְּאוּבֵינוּ וְצָרוֹת לְבַבְנוּ וְרָאָה אֶת עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל מְרוּדִים מְאֹד, וְאֵין
עוֹזֵר וְאֵין סוֹמֵךְ, וְאַפְסֵם עָצוּר וְעֶזוֹב עֹשֶׂה לְמַעַנְךָ וְלֹא לְמַעַנֵנוּ עֹשֶׂה
לְמַעַן הַצְּדִיקִים אֲמֵתִים שׁוֹכְנֵי עַפְרָה, "לְקַדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאָרֶץ הַמָּה
וְאֲדִירֵי כָּל חִפְצֵי בָם" עֹשֶׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנו וְתִטֶּה לֵב הַמַּלְכוּת
וְהַשָּׂרִים וְהַיּוֹעֲצִים עָלֵינוּ לְטוֹבָה, וְתִגְרֹשׁ וְתִשְׁבֵּר וְתִבְטֵל כָּל
מַחְשְׁבוֹתָם הָרָעוֹת שִׁישׁ לָהֶם עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ הַקְּדוֹשׁ וְתִבְטֵל
בְּרַחֲמֶיךָ כָּל הַגְּזֵרוֹת רָעוֹת וְכָל הַפְּקָדוֹת שֶׁאֵינָן טוֹבוֹת לְיִשְׂרָאֵל,
הֵן אוֹתָן הַגְּזֵרוֹת וְהַפְּקָדוֹת שֶׁכָּבֵר נִגְזְרוּ וְהֵן אוֹתָם שְׁרוּצִים לְגִזּוֹר
עַדִּין חָם וְשָׁלוֹם, כָּלֵם תִּשְׁבֵּר וְתִעַקֵּר וְתִבְטֵל אוֹתָם בְּבִטּוֹל גָּמוֹר
וְתִהְפֹּךְ לֵב כָּל הַקְּיֹסְרִים וְהַמַּלְכִים וְהַשָּׂרִים עָלֵינוּ לְטוֹבָה תָּמִיד כִּי

אתה ידעת ה' אלקינו, כי אין מי שיַעֲמֵד בְּעַדְנוּ עִתָּהּ בְּעַקְבָּא דְּמִשִּׁיחָא בְּעַת צָרָה הַזֹּאת, כי אם רַחֲמֵיךָ הַרְבִּים לְבַד "שׁוֹב מִחֲרוֹן אַפֶּיךָ, וְהִנָּחֵם עַל הָרָעָה לְעַמֶּיךָ" וְכֵנּוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים שְׂיִזְדַּכְךָ קוֹל רִנָּתֵנוּ עַד שְׁנִזְכָּה לְהַמְתִּיק כָּל הַדֵּינִים וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרוֹת וְכָל הַגְּזֵרוֹת מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל עַמֶּיךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי הַנְּגוּנִים לְבַד שֶׁתִּשְׁמַע קוֹל רִנָּתֵנוּ, וְיַעֲרַב לְךָ רִנּוּנֵנוּ, וְתִרְחַם עָלֵינוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ:

תִּכְבּ: וְנִזְכָּה לְשִׁיר וּלְרִנָּן וּלְנִגּוֹן לְפָנֶיךָ נְגוּנִים וְשִׁירוֹת וְתִשְׁבַּחֲנוּ לְשִׁמְךָ וְלַעֲבוֹדָתְךָ בְּאַמֶּת תָּמִיד, עַד שְׁנִזְכָּה לְעוֹרֵר בְּרַחֲמֵיךָ "שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמֹה", שִׁיר הַמְּעֵלָה עַל כָּל הַשִּׁירִים וְנִזְכָּה לְכָל עֲשָׂרָה מִיָּנֵי נְגִינָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר תְּהִלִּים וְתִבְרָךְ אֹתָנוּ בְּשִׁלּוֹמְךָ הַטּוֹב, וְתִשְׁפִּיעַ שְׁלוֹם עַל עַמֶּיךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, שִׁיְהִיָּה שְׁלוֹם בֵּין כָּל יִשְׂרָאֵל בֵּין אֶחָד לְאֶחָד וּבֵין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ וְלֹא יִהְיֶה שׁוֹם שְׁנֵאָה וְקִנְיָה וְתַחֲרוֹת וְקִנְטוֹר בֵּין כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּיךָ לְעוֹלָם וְיִתְרַבֶּה וְיִתְגַּדֵּל הַשְּׁלוֹם, עַד שְׂיִמְשֶׁךְ שְׁלוֹם בֵּין כָּל בְּאֵי עוֹלָם עַד שְׂיִכְלוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְעוֹרֵר אֶת חֲבֵרוֹ אֶל הָאַמֶּת, שִׁיִּסְתַּכֵּל עַל תְּכִלִּיתוֹ הַנְּצַחִי, וְלֹא יִבָּלֶה יָמָיו לְהִבָּל וּלְרִיק, עַד שְׂיִשְׁלִיכוּ כָּל אִישׁ אֶת אֱלִילָיו כִּסְפּוֹ וְאֱלִילָיו זָהָבוֹ, וְיָשׁוּבוּ כָּלָם אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת לְעַבְדֶּךָ בְּאַמֶּת בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה וְתִזְכְּנוּ לְקַבֵּל שַׁבַּת שְׁלוֹם בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּהָ גְדוּלָה וְעֲצוּמָה תָּמִיד, וְתִפְרָם עָלֵינוּ סִבַּת שְׁלוֹמְךָ וְנִזְכָּה שִׁיְהִיָּה שְׁלוֹם בְּגוֹפֵנוּ וְתִרְפָּאֵנוּ רְפוּאֵת הַנְּפֶשׁ וְרְפוּאֵת הַגּוּף, שְׁלֹא יִהְיֶה מִחֲלָקֶת בֵּין הָאֲרָבַע יְסוּדוֹת שֶׁבְּגוֹפֵנוּ, רַק כָּלָם יִתְנַהְּגוּ בְּמִזְגַּ הַשְּׂוֶה בְּשְׁלוֹם גְּדוֹל וְתִסִּיר מִחֲלָה מִקֶּרְבָּנוּ, וְתִשְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוּלֵי עַמֶּיךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל (וּבְפֶרֶט לְפִלוֹנֵי בֶן פִּלוֹנֵי וְכוּ):

תִּכְבּ: וְתַעֲזְרֵנוּ שִׁיְהִיָּה שְׁלוֹם בְּמִמוֹנֵנוּ וְתִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְּלַחָה בְּכָל

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

חֲקוּן מִזֶּמֶר מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ לְ"עָדָה לְעָדָה מִקֻּוּהָ שִׁדְךָ לְעָדָה מִסְפְּרֵי רַבֵּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכָל"»

חֲקוּן מִזֶּמֶר מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ לְ"עָדָה לְעָדָה מִקֻּוּהָ שִׁדְךָ לְעָדָה מִסְפְּרֵי רַבֵּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכָל"»

חֲקוּן מִזֶּמֶר מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ לְ"עָדָה לְעָדָה מִקֻּוּהָ שִׁדְךָ לְעָדָה מִסְפְּרֵי רַבֵּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן הַמִּידוּת

מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ וְלֹא יַעֲלֶה שׁוֹם קְנָאָה בְּלֵב שׁוֹם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עַל
מָמוֹן וְחֶפְצֵי חֵבְרוֹ וְלֹא יִהְיֶה שׁוֹם גְּזֵלוֹת וְעֵשֶׂק בֵּינֵינוּ וְלֹא יַעֲלֶה
קְנָאָת אָדָם עָלַי וְלֹא קְנָאָתִי עַל אֲחֵרִים וְתִזְמִין לָנוּ פְּרָנְסוֹתֵינוּ קֶדֶם
שֶׁנִּצְטָרֵד לָהֶם וְאֵל תִּצְרִיכֵנוּ לֹא לִידֵי מַתְנַת בְּשָׂר וְדָם וְלֹא לִידֵי
הַלְוָאָתָם:

תְּכַד: וְתִזְכְּנוּ שְׂיִהְיֶה שָׁלוֹם בְּתוֹרְתֵינוּ בְּלֹא קְשִׁיּוֹת וְנִזְכָּה לְהִבִּין
הֵיטֵב בְּמַהִירוֹת גְּדוֹל בְּכָל מָקוֹם שֶׁנִּלְמַד שָׁם וְנִזְכָּה לְהִבִּין כָּל דְּבָרֵי
תוֹרַתְךָ עַל בּוֹרִין בְּלֵי שׁוֹם קְשִׁיּוֹת כָּלֵל וְתַעֲזָרְנוּ וְתִזְכְּנוּ לְחַדֵּשׁ
תְּמִיד בְּאוּרִים וְחַדוּשִׁים אֲמִתִּים בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה בְּקִדְשָׁה
וּבְטָהֳרָה בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב וְנִזְכָּה לְכָל בְּחִינּוֹת שָׁלוֹם
בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְעוֹרֵר כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ לְעַבְדָּתְךָ
בְּאַמֶּת, וְיָשׁוּבוּ כָּלֵם אֵלֶיךָ וְיַעֲבֹדוּךָ בְּאִימָה וּבִירְאָה וּבְאַהֲבָה חוּם
וְחֶמֶל עָלֵינוּ, וּמִלֵּא מִשְׁאַלּוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים בְּרַכְּנוּ בְּשָׁלוֹם אֵל רָם
וְנִשְׂא, "ה' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם" וְקִיָּם לָנוּ מִקָּרָא
שְׁכַת־טוֹב: "כִּי בְּשִׂמְחָה תֵּצְאוּ וּבְשָׁלוֹם תּוּבְלוּן, הָהָרִים וְהַגְּבָעוֹת
יִפְצְחוּ לְפָנֶיכֶם רִנָּה, וְכָל עֵצֵי הַשָּׁדָה יִמְחָאוּ כַּף שָׁלוֹם רַב לְאוֹהֲבֵי
תוֹרַתְךָ וְאֵין לָמוּ מִכְּשׁוֹל" עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו, הוּא בְּרַחֲמָיו
יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אָמֵן: